

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoј mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew éel

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž.

Njedžela po 3 kralach.

Čuf. 2. 41—52.

Kóždy džerži we swojim čzařu swoj posledni kemschihód. Tehdy ředži wón kaž hewał na swojim zyrkwiny męstnje a čzjuje řo řnano trochu řlabschi hacž hewał. To pak njewě, řo je tón džěń posledni křócz we řwojej lubej zyrkwi. Hdy by to wjedžał, o kał wořebje nutrnje by runje tutu njedželu na Bože řłowo ředžbował, kał hnuty by řwoje řhěrlusche řanoschał a kał pokornje by pšchi spowjedži řobu spěwał: „Ja řhudny, hubjenny, hřěřchny čłowjek!“ Řotom by ř druhimi řwoj posledni wóčzenasch wuspěwał. Alle přjedy hacž by Boži dom wopuščežil, by hiščeže junu posastał, by řo wobrocžil a by na woltař Boži pohladał, pšched kotřymž je tał husto ředžał, a na Božu martru na nim a na to by čziřche řchoł a Boha prořnył, řo by jeho hnadnje ř řebi wsał.

Kóždy pak tež řwoj přěni kemschihód džerži. Tež ty řy jón čzinił. Čětdžekatti drje řu řo mjes tym minyke, řo čze njedželsku drařtu woblecžechu a twojej starschej abo wulkostarschej čze přěni křócz do Božeho doma řobu wřaschtař. Abó hdyž starscheju niemějesche, abó hdyž taj wo Boži dom njerodžeshtaj, bu čzi luby towarřch se řuřodřtwa ř wodžerjom. Ty hiščeže wěřch, kał čzi bě, jačo do tuteho wulkeho ruma řastupi, jačo byřglowy hłóř kaž wichoř pšches zyrkej řchumjesche a wořada řo do jeneho móžneho řhěrluscha řhromadži. Tebi bě, jačo budžiřche do pšchichodneho řwěta pohladnył.

Derje pak řa kóždeho, kiž je mjes řwojim přěnim a pořlednim kemschihodom řwěrnny wopřtowač Božeho doma był, kaž je to řesuf řhřystuf tež był. Džěńřniřchi tekřt nam řhřystuřowy přěni řhóđ do Božeho doma wopišche.

Pšchi tym řłožny řwoju nutřnosč:

1. Na jeho pucžowanje ř Božemu domej.
2. Na jeho pšchebywanje tam.
3. Na jeho dompucž.

1. řeho pucžowanje ř Božemu domej. W čziřchim wotležanym Nazarecže rořčesche řesuf, našch řbóžniř, tuta lilija wot Boha řameho tajka řjana, bęła a čziřta řdrasčena. Wo jeho starschimaj nam řwjate piřmo ř teho čzařa nicžo njepřcheradži. Wty ř njeho njeshonimy, hacž řtaj řo dobro měłoj, hacž řtaj řo prožowacž a nuřu tradacž dnyřbjałoj abó hacž řtaj w řamoženju ř něčžemu pšchisčłoj. řenož to jene je řo nam wuřhowało: Wonaj řhodžeshtaj kóžde lěto do řerusalem a na róczny čzař. To je wřcho, ale to je tež dořčž. ř teho džě wěny, řo je pšches řeju zřny dom, pšchese wřchě řeju řłowa, myřle, řkutki a wawřnja wodnyh wěł, kiž do njebjes a ř Bóhu pokajowawřche. Wonaj bęřhtaj se řwojim džěřčžom wřchědnje duřny po pucžu do njebjeskeho řerusalem a. ř řbóžny tón dom, njeh je ř marmora twarjenny, abó njeh jón jeno řłoma řryje, hđžę řu domjazy tał řiwi! Tam je wěčne nalěcže, kotřę řadny řchizil njesacžeri.

A jačo řesuf 12 lět řary bu a jačo tajki mjes do- rořčzene řtawy řsraelskeho luda řtupi, wřaschtař jeho

starschej jeho na pucz kóbu. D wescze be febi to Jesuf hizom dolho zadal. A tak husto hacz byschtaj ko starschej na pucz hotowaloj a sa puczowatskim kijom pschimaloj, je ko won wescze praschal: „Hdžeha dzetaj? Hdy budu ja kóbu czahnycz?“ Nětko stupa wjeseły s nimaj.

D bjer, kaž tamnaj, tež ty kwoje dzeczi kóbu k Bohu; bjer je kóbu, hdyž ko k Bohu modlisch, so ko s nimi a sa nje modlisch, bjer je kóbu, hdyž Bože kłowo czitasc, so je Bože kłowo roshmicz nawuczisch, ale bjer je tež kóbu do Božeho doma. Wone febi tola runje do njeho tak jara zadataj. Hdyž ko w nich rosom wuwitwa a ko cze prascheja: Schto je sady mróczel? Schto hwědy na njeby wodzi kaž wozny? Hdže je dzed schoł, jako ku jeho w kaszczu wotnješli? njeroshmisch, so cze s tym twoje dzeczi proscha: bjer naž tola kóbu do Božeho doma, so bychmy teho sesnali, kiž je kwět stworił a kiž wschěch ludzi sašo k febi woła? Ale hdyž widzisch, kaž psched tobu kczēja, a ty febi pomyslisch, so móža tež tute twoje kwětki bórsh wjadnycz a sahnycz, njeje czi, jako by s nich klyschal: Bjer naž kóbu do Božeho doma, so bychmy ko tam pschihotowacz dali sa kwětki do njebieskeho Edena? Abo ty widzisch na jene dobo, kaž poczinaju wjesele nad slym mēcz a ko k slym towaršcham dzerzecz. Nješy-li zyle hluchi, dha czi tole kaž hrیمانjowy hłóš do wucha woła: Nje-komdz ko a wab a bjer kwoje dzeczi kóbu do Božeho doma, so bychu tam nawukle, po Božich kahnjach khodzicz! Njeměj sa knadne tute próstwy kwojich dzeczi!

Tak dha Jesufowaj starschej a jeju syn do Jerusalema czahnu. Puczowarjo bychu ko do mjeńschich czrjódziczkow festupali a tajzy k Jerusalemej postupowachu. To be krašny pucz! Selene, we wěšje smahcwaze žita jich s boka strowjachu a husto bychu nimo wažnych wopomnjeńtow s israelskich stawisnow pschischli. Tu bēšche Abraham w sařarsku kwoje stany stejo mēł a Boha kameho hospodowal, tam be Jakub kwoje stadla pašł, tu be Josua wulke dobycze czinił a tam Eliáš k ludej rēczal! Jim be, jako bychu ko czi dawno semrjeczi wótzojo mjes nich mēscheli a s nimi kóbu czahnyli. A skóncznye stupachu, psalmy spewajo, na pošlednju hórku, kiž psched nimi Jerusalem krynjesche. Nětko na njej stejachu. Kaž klyschesche ko psched nimi to kwjate mēsto je kwojim templom a s Davitowym hrodom, kaž wupinasche ko nad nim kaž wjelebarbna tuczal to profeczište wēschzenje: „Wjeseł ko jara, ty Zionsta dzowka, hlaj, twój kral pschindže k tebi, prawy a pomoznik!“ A jich wutroba wyřasche, jako skóncznye s wolijoweje hory dele krocžachu a s wrotami kwjateho mēsta stupachu a tehdy přeni krocž, jim wschal njeřnaty — tón dolho woczalowany kral s nimi.

2. Jesufowe pschebywanje w templu. Szyn-dom dnjow kwjedžen trajesche. Tón czaš Jesufowaj starschej a jeju syn pola řnatych bydlachu abo bēchu febi psched mēschczanskimi murjemi stan s plachtow stajili. Zyle rnyki tajkich stanow kóžde jutry wokolo Jerusalema stejachu. A Jesuf? Wón wuhlada přeni krocž tón templ, kotrehož najkwjeczišche na njeho a na jeho wēcznje placzazy wopor pokajowasche, wón widžesche tehdy přeni krocž mjes kczėjazy mi řahrodami bohatty mēschczanow tu nahu hórku Golgatha. Wón je tehdy přenje jutrowne jehnjo w Jerusaleme jedł a hospodar je jemu khlēb lamal a khelich požohnowal. Hacž je tehdy hizom něšcto wo tym wjedžal, schto jemu tole wscho wēschczesche?

Řako pač bēchu kwjedženške dny dokonjane a wonaj ko dom wróczischtaj, wořta to dzeczo Jesuf

w Jerusaleme a Josef a jeho macz to njewjedžeschtaj. Wonaj febi pač pomyslischtaj, so knadz je mjes towaršchemi, a pschindžeschtaj wo jeneho dnja pucz a pyřaschtaj jeho mjes pscheczelemi a řnajomnymi. Ale kaž dha móžeschtaj kwoje dzeczo řhubicz? Bēschtaj wonaj lohkomyřšneho wařchnja? Tajka myřł by zyle wopaczna byla. Hdyž bychu febi mjenujzy puczowarjo na dompucz myřłili, bychu ko czi s teho kameho mēsta řrēczeli, na wēřnym dnju wotpuczowacz. Psched mēschczanskimi wrotami bychu ko wot ranja hromadželi. Tak husto hacž bychu něřtji w hromadže byli, bychu ko czi na pucz podali, wjeczor bychu potom czi přeni w jenej a tej kamej wřny na tych pošlednich czakali a nasajtra bychu wschitzny hromadže do dalokeje domišny czahnyli. Duž bēschtaj febi starschej, jako psched wrota pschindžeschtaj, jara derje myřlicz mohłoj, so je jeju řyn hizom předy woteschoł a so jeho wjeczor wescze namařataj. Tola tež tam niebē. A nětko ko s wulkej starosczu do Jerusalema wróczischtaj a jeho tam wschudže pyřaschtaj, w hospodže, pola řnatych, tež wescze w bliskim Bethlehemje — wschudže podarmo. Skóncznye jeho w templu namařaschtaj. Po starosczach a njeřbožu — kajke řbože! Hdyž schto kwoje dzeczo řhubi, jeno s woczow na něšcto hodžin, so wjeczor na řmēřkach po řwucženym wařchnju hiřcže domoj njeje, o wy wescze, kajke starosczje ko jemu tehdy we wutrobje řbēhaju, kaž ko najhórškeho boji, kaž kwoje dzeczo hizom do řakly abo do wody padacz widzi! Ale kajke potom to řbože, hdyž jo na jene dobo řtrowe do řřtwy řtupicz widzi! Hdyž pač něšcto kwoje dzeczo na řlych towaršchow, do hrēchow a kłosczow řhubi, dha je to wjele hórje. Schtož do tych klyšcha, tón jara derje wē, kaž ko jemu tehdy mjecz psches wutrobu drējesche. Tola, hdyž jo skóncznye, a hdy by to pošdže, jara pošdže, haj hagle na řudnym dnju bylo, řašo namařa, a to w Božim njebieskim domje, pola Boha kameho, kajke to napošledku hiřcže řbože!

Mjes tym, so jeho starschej sa nim pyřaschtaj, be Jesuf w templu. Wón ředžesche wořřjedža mjes wuczerjemi, pošluchasche a doprašchowasche ko jich. A wschitzny, kiž na njeho pošluchachu, dziwachu ko jeho rořoma a jeho wotmolwjenna. Schtož ko tu wo tym, „schtož be jeho Wótza“, rēczesche a wuczesche, to jeho tak jimařche, so pschi tym nana a macz, dompucz a domišnu řabu. Tu bu jemu wēřte, so ma hiřcže druheho nana, kotremuž bóle pschiklyšchesche, hacž Josesej. Tu řendže w nim, kaž nowa hwěřda, to pošnacže, so je něšcto wjazny hacž Josefowy řyn, so je řyn Boži a wumóžnik řwēta. A tehodla, jako jeho macz k njemu porokujoz džesche: Mój řyno, cžehodla řyn namař tak czinił, hlaj, twój nan a ja řmój cze s řlyšnej bolosczu pyřaloj? dha ko wescze na řesufa hladařche, jako by s zyle druheho, wyschškeho řwēta pschischol, a wón wotmolwi: Schto je, so řtaj mje pyřaloj, njewēřtaj, so ja bycz mam w tym, schtož mojeho Wótza je? To je to přenje nam wuřhowane kłowo s řhryřtufoweho řta. Na wulkich mužach husto namařamy, so jich přenje kłowo jich pošdžishe zyle řiwjenje wotkryje. Řola řhryřtufa bēšche tež tak. S jeho pošdžisheho zyleho řiwjenja, s jeho krařnych kłowow a poniřneho řhodženna klyšchisich pschczo řašo to kłowo klyczecz: Njewēřtaj wój, so ja bycz mam w tym, schtož mojeho Wótza je? A jako na pošledku Marja pod jeho řchizom plakařche a jako Jesuf s jeju woczow řašo to řlyšne prařchenje czitasc: Čžehodla řyn

namaj tač činil? dha je jej bylo, jako by s jeho wonemjazeho rta sašo blyšchala: Njewěstaj wój, so ja bycz mam w tym, sčtož mojeho Wótza je? Derje pač sa tebe, mój kšesčizjano, hdyž tvoje žiwjenje a skóncznye tež tvoje wumrjecze tym tvojim šwědči, so tež ty bycz mašč a bycz chzesč a so tež by w čašu a we wěcznosčzi w tym, sčtož tvojeho Wótza je!

3. Teho domojpuč. A wonaj njesrosymješčaj to šlowo, kotrež wón k nimaj rěčesče. A wón džěšče s nimaj dele do Nazareta a běšče jimaj poddany. A jeho macž skhowa wsčitke te šlowa we šwojej wutrobje. W templu běšče to njebieske šlónzo, kiž bě psched 12 lětami na Bethlehem šwoje serja wupóšlalo, šo s přenimi jašnymi pruhami pschedrělo. Někto pač šo sašo na 18 lět skhowa. Ale w tutej čziščinje tón Anjes Jesušč na Šbóžnika došrawi. Wón bě šwojimaj starschimaj poddany. To je wscho, sčtož s Šhryštufoweho šwjateho žiwjenja mješ jeho 12. a 30. lětom šhonimy. To šo nam jara mačo bycz šda. Šdyž pač je, starschimaj poddany bycz, sa teho doščz bylo, kiž je šwět wumohl, budže tež sa tebe doščz, hdyž šo w twojej mlodoščzi jeno to jene praji: Wón bě starschimaj poddany. Bože šlowo wsčaf šebi 4. kaseń jara waži. Wone čzi pač tež wobšwědči, kajke žohnowanje šo s tajšjeje poddanoščze pod starsčejju na džěčzo wulima; pschetož našč tekst skónczi tač: A Jesušč pschibjerasče na mudroščzi a na lětach a na hnadže pola Boha a čłowjekow. To bě Jesuščowy přeni puč do Božeho doma. Wón tón jenicžki woštal njeje. Džeržmy šo tež my, kaž wón, kóždy k šwojemu Božemu domej, so naš w tym, sčtož našeho Wótza je, tu w čašu a junu we wěcznosčzi, čzi našči pytač njetrjebali — podarmo!

Šamjen.

J. K. w H.

W Božim domje.

Tvoja žyrcěj wušwjecžena,
Božo, kšew mi wutrobu;
We njej k čžesčzi tvojoh' mjena
W kóždym čašu špěmacž čžu.
Tvoju bliskoščz čžuju tudy
Móžnje w šwojej wutrobje,
Štupju-li ja hrěšnik kšudy
S pokornosčzu psched tebe.

Sow ja widžu šbože šwoje,
S kotrymž ty mje wobhnadžesč:
„Ty mój Wótz, ja džěčzo tvoje“ —
Talle ty mje lubujesč!
Duž ja strach a bojoseč nimam,
Šima horjo wutrobu:
Sa šo tvojoh' tróna pschimam,
Šako džěčzo k nanej du.

Sow ty mje na hona wobžič
Šwojoh' ewangelija,
Do dušče mi manna plodžič,
So šym polny kšwalenja.
Pschetož junu šlowo Bože,
Šdyž šo mój běh došónczi,
S Šhryšta hnadu wěczne šbože
Mojej dušči wotewri!

K. A. Fiedlef.

Pohlad do minjeneju šwjedženjow.

Našče hody šu šo minje. Někto šwěčkow w domach a šalach, hdyž šo wobradžesče! Někto šybolenja a blyščzenja sa maščy, někto šwětla a krašnosče sa wullich! Kajke rjane šwětlo sašo wěrjazy kšesčizjanskim wutrobam šwěčesče! Šima špěwat prawo, kiž je k hwěšdam šhladujo špěwat:

Ač, hiščeže wjele rjeniščo
Šam šwěčzi šwěčža krašna,
Kiž nišdy njehašnje
A wěcznje wostanje:
Mój Jesušč, mojej' dušče troščt,
Mój pomoznik a šwjaty lóšcht!

Bohačzi a kšudy, štrowi a kšori móža tač s nim šanošchowacž.

A někto na šónzu hodownych šwjatych dnjow štejesče šwje-džen tjočy kralow. To šu pohanow hody. My sašo blyšchachmy wo tamnych pohanach s rańšeho kraja, kiž sa hwěšdu čžehnichu, so bychu hwěšdu žiwjenja namačali.

To bě mišijonški šwjedžen ša wošadu. Pohanow čžma, jich wuhladowanje sa šwětlom a šbožom jej psched woczzi štupi. Šso s nimi šobu wješelicž, wěru šbudžuje; jim k tajšemu wješelu šobu dopomhačž, lubosčz čžeri.

Pohanow kraje šu s džěla wjele rjenšče dnyli našč kraj, jich rostliny pschnišče, jich šwěrina je wulotnišča, jich poklady na šemi a pod šemju šu bohatsče. Ale Wóh čže potaščz, so je to wěrne šbože, kiž je naščemu krajej a Šuropje wobradžič, wot teho njewotwišne. Wón wobradža rady tam, hdyž ničzo njeje. A njech šu ludžo tež w pohanšlich krajach derje živi a s pschirodženja šnawo bóle hibicživi a šradomni hačž my, wěrne wješele to hiščeže njeje. Šam pač je Wóh to prawe šbože w Šhryštufu wobradžič.

Tola kaž naš lubosčz čžeri, pohanam na pomoz pschicž se šwojimi šwědkami a proštwami, tač tež naš žyly kšód šwěta k temu šbudžuje. We šwěče šo šwětnych šwědkow trjeba. A njech tež wone šame njewučžinja, w dobrej ruzy skhowane a s jašnym kšesčizjanskim duchom naščžene wone wužit a žohnowanje pschijněšu. To widomne s njewidomnym šjednocžene je móž pschi mišijonškim škutkowanju.

Našč Šbóžnik šam je šo w čžele šjewič jako ta widomna móž Boha; čłowjekoj trjebachu wumožnika w čłowškej podobje. To wsčaf je jadro hodowneho wješela a potajništwa, so je Wóh s lubosčzu čłowjek — nam bratr — šo narodžič.

Šdyž šmy šebi wobradžecž dali, dha někto wobradžejmy Bohu s tym, so na tych špominamy, kiž hiščeže w čžemnosčzi a w ščženje šmjercže šedža. Dopomá šo, luby čžitarjo, pschi tym tež na štaru čžesčž šerbskeho luda, kiž wob lěto bohate darj sa mišijonštvo škla-duje. Šo tym čžinjo wopačesč, so je šwjedžen tjočy kralow niž jeno wobšamknjenje hodownych šwjatych dnjow, ale tež jich wječy. Wěra je w škutkach džělawa, a prawa wěra šo w škutku pschekrašnjuje.

Šbóžna šmjercž japanškeho wysššeho.

Dwaj japanštaj wysššej buščaj 1904 wot Šosakow šajataj, hdyž čžyščtaj w Mandšurskej runje móšt ruššje želesnižy do powětra ššělecž. Psched ruški woješki šud domjedženaj šwoju winu na žane wasčnje njeprěješčaj. Šako šo teho starsčeho wot njeju sa jeho mjenom praščachu, wón wotmolwi, so Ššchomo Dscholoka rěka, so je wysššči w generalnym štabje, 44 lět štary a přeni šchuleč na wyšškej šchuli w Tokio byl, k temu pschistajiwšči: „Ša šym pač kšesčizjan. Šobženy drje wot japanškeju starsčejju, buch w mlodoščzi, psches Jesuščowe lubošne šlowa nucženy, s kšesčiz-

janom". Tón mládschi wobeju bě pať pohan. Wobaj buschtaj po wójnskim prawje t křmjerčzi sakudženaj a nasajtra hižom mějeschtaj šo satšelicž. Šdyž tutón wuřub křycheschchtaj, džesche tón wyschtaj: „Derje, ja šym hotowy“! na čož potom dale rjekny: „Wotpuschtčeže mi, přjedy hač wumru, šo bych hiščeže tón přeni wopravdžity křeschčijanski skutk šwojeho žiwjenja dořonjal. Wšmicže tónle paččik, w kotrymž je 1000 rublow, a dajče jón rusťemu četwjenemu křichžej, šo bychu šo tute pjenjesh ša naschich franjnych njepršechčelow načožiłe“. Čži Rušojšo drje te pjenjesh bradž njechachu a radžachu, šo bychu šo radšcho jeho žonje a džěčžom do Šapanšteje póbšłale. Tón wyschtaj pať na šwojim pschedewšacžu wobšta a pschistaji, šo čže š tutym škutkom wschelake njeprawe, šchtož je we šwojim žiwjenju čžinił, šarunadž. Na to šebi křeschčijanskeho duchowneho žadašče. Duž t njemu ruskeho popa póbšłachu. Teho tón wyschtaj prošesche, šo by jemu křychstufšowe přědowanje na horje wučžital. Tón pop to čžinjesh a čžitašče jo se šwojeje ruskeje biblije ruski, a japanški wyschtaj šwoju japanški bibliju wučžahny a to šame ša nim čžitašče. Šdyž běschtaj takle hač t tym šłowam pschischłoj: „Dubujče šwojich njepršechčelow; žohnujče tnych, kiž waš poklija; čžinče dobrotu tym, kiž waš hidža; proščeže ša tnych, kiž wam šchłodža a pscheschčehaju waš: tať, šo byščeže wy džěčži byli wašcheho Wótža w njebešach, kotryž šwojemu šłónžu da šhadžecž nad šlymi a nad dobrymi, a dawa desčecž nad prawymi a nad njeprawyimi“, dha tón wyschtaj šwoju bibliju šacžini a šwojej ružy štyhny, a na nim bě widžecž, šo něščto šam se šobu rěčži. Šłónčžnje rjekny: „Ženje hiščeže tať jara, taž nětko psched šamej křmjerčžu šacžul nješšym, šo šwoje žiwjenje doščž po křychstufšowej pschikšni wjedł nješšym“.

Na to buschtaj wobaj t wuřubdej wjedženaj. Ruski wyschtaj, kiž mějesche kommando, džesche t šwojim wojalam: „Se-li šo je wam teju jateju žel, dha měčče šo jimaj na wutrobu!“ Wójazy wuššelicchu a wobaj morwaj na šemju padžeschchtaj, jedyn na prawizu, druhi na lěwizu. Wójazy běchu šmilnoščž měli.

Tať bě tón křeschčijanski wyschtaj šbóžnje čžahnył, dofelž bě přjedy Šeřuša šesnať.

Nahła křmjerčž.

Džeň 8. nov. 1904 bu w Prischibje w Rusťej, njedaloko Wšowškeho morja, ewangelski šarať Bauman šłónžowany. Rodženy we Württembergškej, bě wón ša mlode lěta ruski wušnył. Šo dořonjanych studijach bu najpřjedy domjazy wučžet pola admirala Mašchina w Astrachanje a šłónčžnje šarať w Prischibje. Tam mějesche wjele džělacž, tež tójščto hněwanja se šwojej čželedžu, wošebje pať se šwojim wotročžtom, kotrehož bě šebi haťle psched křótkim pschistajik. Tón bě jara nahly a by druhdy hrošnył, wschěch šabicž. Tola pať ničtš njemyšlesche, šo to tať měni. Šararjowi domjazy šararjej radžachu, dofelž bě šo šestariť, šo by šo na wotpočžinť podał. „Čžalajče jeno křwilku“, jim wón wotmolwi, „ja mam hiščeže tu proštwu, šo by mi Wóh wošřjedž polneho džěka wumrjecž dať. Ša šym wjele šwontneho a šautšškeho bēdženja měł, nětko pať šym psches nje a mam šwojeho njebeškeho Wótža a bibliju bjes wučženoščže“. Oktobra bě hiščeže na duchownšku šynodu do Šekaterinošława pučžował a wot tam domoj pschischedschi postaji — taž by blisťu křmjerčž do přědka čžul — šo ma šo pschi jeho křowanju čžitačž: Šes. 53, Šana 3, 1. Theš. 4 a Šjew. Šana 21. Reřormadžiški šwjedžeň hiščeže š polnej možu přědowasche. Dwaj dnjej pošdžišcho šlužobna wokolo polnožy wótrny křich šakšyša, šo wotucžži. Tón pošledni čželadny bě š tšjomi mordarjemi do domu šalěš a šararja, jeho mandželštu a jeju džowku Šilžu we ložu šabil. Ššlužobna bě hiščeže čžeknyčž

mohła a wo pomoz wołasche. Duž počžachu šwony šchłormowadž, ludžo se španja šlawachu a bóršy bě šo wokolo šary na 5000 ludži šběžalo, kiž wschitžy š hłošom plaťachu. Šararťka bě hiščeže 3 hodž. žiwa, ale bjes wědomja, tej drugej wošobje pať běščtej morweje a jeju čžele hiščeže čžopkej. Čži mordarjo běchu čžekli. Šastojnižy prajachu, šo je to taťki šrudny pad, taťkiž šo haťle kšždy lěštotetť wošpjetuje. Wschitžy tšjo buchu š wulšim džěšbranjom wošadnych křowani. Na šararjowy pomnit to šłowo pschidžže: Tať je Wóh šwět lubował atd., na šararžny pať: Wudž šwěrnny hač do křmjerče.

Hiščeže tšj dnj do křmjerče běšče šarať Bauman šrudneho wošadneho š tym wuprajenjom trošchtował: „Šdyž šo tebi raš w žiwjenju něščto prawje čžěke napoloži, potom šo jeno niž prašchecž: čžehodla? Wóh lubny křjes šo ženje š ničim nje-pschehlada!“

Ščžehi hrěcha.

Něšajki muž běšče šwój šary dom šapaliť, šo by na jeho měšto nowy natwaril. Pschi šamym budžišče šo pschi tym jeho jenicžki šynť šobu špalil. Šapalerja njemóžachu wušlědžicž; ale šłóšnik nješostany njewošta. Bóršy po tym wón mjenujžy do čžěžkich myšlow padny a po dołhich lětach, kiž běchu polne njeměra a štyšta, šo šłónčžnje wobwješny. W šaku papjerku namaťlachu, na kotrejšž šo šwojeho njeshutka, kiž bě jemu žyłe žiwjenje ššahł, wušna.

Tón šamym hrěch bě druhi čžinił. Pschi tym wón jara derje wšymjšesche, niž jeno šwoju winu přěčž, ale tež na to njeshbože ššoržicž, do kotrehož běchu jeho pječža šli ludžo ššoržili. Čži pať, kiž jeho bliže šnajachu, jemu njewěrjachu. Do jutrow bě se šwojim šynom po jeho škonfirmasi t Wóžemu bliđu pošyl. Wopolndnu šebi šwój nimale dotwarjeny nowy dom wobhladowasche, wobšuny pať šo na dešžy a padny wššoko dele, šo morwy ležo wošta.

Šedyn šary wojal š Napoleonoweho čžaka bě pschěžo šrudny a štyšniweho wašchnja. Šdyž t Wóžemu bliđu štupi, by jeno Wóže čžěčo wužicž mohł. Bychu-li jemu křelich poščičili, počža tať křchepotadž, šo njemóžesche š njeho picž. Šeho šarať jeho hušto napominašče, šo by šo teho, šchtož mějesche na šwědomnju, wušnať a šebi šwědomnje wolbžik, šo by šako pošoj do dušče doštal. Wle tutón muž njeshamoh, šo šwojeho hrěcha wušnacž. Šaťle hdyž bě wumrjek, psches jeho šawostajenu wudowu pschicžina jeho džiwneho šadžerženja na šjawně pschidžže. Wón bě, hdyž hiščeže we wójštu šlužesche, š někotrymi druhimi w Šchlesšškej štareho duchowneho šłónžował a potom w hrěšchnej křrobłošči žyřtwiške wino š wołaršneho křelicha pil.

Wóh na wschelake wašchnje pomha.

Šnate je, šo šu pšy hižom někotremu čžłowjeseje se křmjertneho štracha wupomhať. Wošebje šebi tu na te wulle Bernhardinarje myšlimy. Tež ššledowazny wěrnny podawť nam wobšwědčža, tať Wóh wě tež njerošomne ššworjenje ša čžłowške šbože trjebadž:

Wontach na křaju raš w šamotnym domje, hdyž, běchu wschitžy wobndlerjo na polu, woheň wudhri. Šeno maťle džěčžatko, kiž w koležy pašče, a wulki pošž běschtaj wó šštwje. Šdyž běchu šo ludžo wohnja došladali a na pomoz pschischli, křychachu nutšfach pša šchčžowladž a wo durje drapadž, a hdyž durje wotewrichu, to džěčžo špizy na prošy ležo namakachu. Tón šwěrnny pošž běšče to džěčžo w šakštwu ležo š kolebki wšal a na moťre hadrjeschčžo, kiž běšče mačž šabwšchi pschi durjach ležo wostajila, položil. Šolebka bě šo do čžišta špalila, temu džěščžu pať šo ničžo šłako njebē; haj šamo padaze šchře jemu ničžo ščžiniłe njebēchu, dofelž běchu na moťrym hadrjeschčžu šako wuhadžle.

Šchto čžžyl tu přěčž, šo bě to džiw Wóži? Wón pomha na wschelake wašchnje, a šchtož šo jemu dowěri, tón ženje bjes pomozny njewoštanje.